

RACHEL KUSHNER

A Mars Klub

FORDÍTOTTA:
MÜLLER MÁTÉ
MÜLLER BRÚNÓ NOÉ
MÜLLER PÉTER SZIÁMI

RACHEL KUSHNER

A Mars Klub

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Rachel Kushner: *The Mars Room*

Copyright © 2018 by Rachel Kushner

Hungarian translation © Müller Máté, Müller Brúnó Noé,
Müller Péter Sziámi, 2018

Minden jog fenntartva

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 825 7

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Peiker Éva
Szerkesztette: Reményi József Tamás
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

*Egy másik bolygó levegőjét érzem.
Barátságos arcok fordultak felém,
de most belevesznek a sötétségbe.*

I.

1

A Lánchos Éjszakára hetente egyszer, csütörtökön kerül sor. Hatvan nő számára hetente egyszer eljön a meghatározó pillanat. A hatvan közül némelyeknek ez a meghatározó pillanat újra és újra elérkezik. Nekik ez rutin. Velem csak egyszer történt meg. Hajnali kettőkor ébresztettek, megbilincseltek, megszámoztak a többivel együtt, Romy Leslie Hall, W314159-es fogvatartott, sorba állítottak, és kezdődött az egész éjszaka tartó utazás a völgyön át.

Amint a buszunk elhagyta a börtön területét, ráta-
padtam a drótüveg ablakra, hogy lássak valamit a kül-
világból. Nem akadt sok látnivaló. Aluljárók és felhaj-
tók, sötét, kihalt körutak. Sehol egy lélek az utcákon.
Annyira késő éjszaka volt már, hogy a lámpák sem
váltak pirosról zöldre, hanem folyamatosan sárgán
pislogtak. Egy másik, kivilágítatlan jármű ért mellénk.
A sötét test démoni erővel suhant el, közel a buszhoz.
A Megyeiben volt egy lány, aki életfogytot kapott, pe-
dig nem tett mást, csak vezetett. Nem ő lőtt, és ezt el is
mondta bárkinek, aki éppen meghallgatta. Nem ő lőtt.
Ő csak vezette a kocsit. Rendszámleolvasó technoló-
giát használtak. Bele volt építve a térfigyelő kamerákba.

Nem volt másuk, csak egy felvételük az autóról, ahogy végiggurul az éjszakai utcán, először kivilágítva, aztán már lekapcsolt lámpákkal. Ha a vezető eloltja a fényeket, az előre megfontolt szándék. Ha a vezető eloltja a fényeket, akkor az gyilkosság. Több oka is volt annak, hogy ezen az órán szállítottak. Ha módjuk lett volna átlőni minket a börtönbe egy kapszulában, biztos megtették volna. Bármit, ami megóvjá a rendes embereket attól, hogy látniuk kelljen minket, a körzeti seriffhivatal buszán szállított megláncolt, megbilincselte nők csapatát.

A fiatalabbak némelyike csendesen nyöszörgött és szífogott, ahogy felkanyarodtunk az autópályára. Egy ketrecben elkülönítve utazott velünk egy lány, aki nyolc hónapos terhes lehetett, akkora volt a hasa, hogy meg kellett toldani a láncát, hogy a kezét az oldalához lehessen szorítani vele. Csupa könny volt az arca, csuklott és rázkódott. A kora miatt rakták a ketrecbe, hogy védjék őt tőlünk, többiektől. Tizenöt éves volt.

Elöl az egyik nő a síró lány felé fordult, és úgy sziszegett rá, mintha hangyariasztó spray-t fújna. Amikor ez nem hatott, visítani kezdett:

– Fogd már be!

– A francba! – mondta a velem átellenben ülő illető. San Franciscó-i vagyok, nem ráz meg egy transzi látványa, de ez tényleg egy az egyben férfinak nézett ki. Folyosónyi széles vállak, szakáll az áll vonalában. Feltételeztem, hogy a Megyei apurészlegéből szalajtották, ahol a férfias lesbiket tárolják. Később, mikor megismertem, megtudtam, hogy Conannak hívják.

– A francba, ez egy kölyök. Hadd sírjon már!

A nő mondta Conannak, hogy kussoljon, aztán összeszólalkoztak, mire az örök közbeléptek. Vannak nők a fogházakban meg a börtönökben, akik a többiek számára szabályokat állítanak, és ez a csaj, amelyik ragaszkodni próbált a nyugalmaához, egy volt közülük. Ha engedelmeskedsz a szabályaiknak, még több szabályt hoznak. Vagy megküzdesz másokkal, vagy a végén semmi se marad.

Már megtanultam nem sírni. Két évvel ezelőtt, amikor letartóztattak, megállíthatatlanul sírtam. Vége lett az életemnek, és én tudtam, hogy vége van. Az volt az első éjszakám a börtönben, és egyre reménykedtem, hogy megtörik ez az álomszerű állapot, egyszer csak felocsúdok belőle. Aztán mindig csak ugyanarra ébredtem: hűgyszagú matrac, ajtócsapkodás, az üvöltöző holdkórosok meg az ébresztő lármája. A lány, akivel a zárkán osztoztunk, és aki nem volt holdkóros, durván megrázott, hogy figyeljek már. Ránéztem. Megfordult és felhúzta a börtönpólóját, elővillantva a tetoválását, a háta alsó részén lévő ribancrendszámot, amely így szólt:

Fogd be a kurva pofád!

Működött a dolog. Abbahagytam a sírást.

Gyengéd pillanat volt ez a megyeis cellatársammal. Segíteni akart rajtam. Nem mindenki képes rá, hogy befogja azt a kurva pofáját, és bár én megpróbáltam, nem ment olyan jól, mint a cellatársamnak, akire később egyfajta szentként tekintettem. Nem a tetoválása, hanem a parancsolat iránti hűsége miatt.

A zsaruk egy másik fehér nő mellé ültettek a buszon. Hosszú, vékony szálú, fényes, barna haja volt, és hátborzongatóan széles mosolya, akár egy fogfehérítő-reklámban. A börtönben keveseknek van fehér foguk, és ő sem tartozott közéjük, de azért ott virított az arcán az a hatalmas és oda nem illő vigyor. Nem tetszett nekem. Úgy nézett ki tőle, mint aki részleges agyeltávolító műtéten esett át.

– Laura Lipp – mutatkozott be a teljes nevén, majd elmondta, hogy Chinóból viszik át a Stanville-be, mintha nem lett volna egymás előtt rejtegetnivalónk. Azóta sem mutatkozott be nekem senki a teljes nevén, vagy adott magáról az első alkalommal bármilyen, hihetőnek tűnő leírást, ilyet senki sem tenne, mint ahogy én sem.

– A Lipp két *p*-vel a nevelőapám családneve, amit később vettem fel – mondta, mintha kérdeztem volna. Mintha az ilyesmi számított volna nekem akkor vagy bármikor.

– Az igazi apámat Culpeppernek hívták. Ők nem a victorville-i Culpepperek, hanem az Apple Valley-ből valók. Tudod, Victorville-ben van egy Culpepper cipészüzlet, de semmi köze hozzánk.

Senkinek sem volt szabad beszélnie a buszban, de ez a szabály őt cseppet sem fogta vissza.

– A családom három generáció óta Apple Valley-ben él. Ami, ugye, gyönyörű helynek hangzik. Szinte szagolod a virágzó almafákat, és hallod a méheket, és egyből a friss almabor meg a meleg almás pite jut az eszedbe. Az őszi dekoráció, amit mindig már júliusban elkezdnek felrakni a Craft Cubbynál, az élénk színű levelek

meg a műanyag tökök: főleg a metamfetamin főzése és készítése jellemző Apple Valley-re. Na, nem a mi családkra. A világért se akarok hamis benyomást kelteni benned. A Culpepperek hasznos népek. Apámnak saját építési vállalkozása volt. Viszont az a család, ahova férjhez mentem, azok... Hú! Hú, odanézz! Az a Magic Mountain!

Elhaladtunk a soksávú autópálya túloldalán álló hullámvasút fehér ívei mellett.

Amikor három évvel korábban Los Angelesbe költöztem, ez a vidámpark úgy tűnt fel számomra, mint az új életem kapuja. Ez volt az első nagy látomás a robajló déli autópálya mellett, fényes, izgató és ronda, de ez most már mit sem számított.

– Volt a körletemben egy nő, aki gyerekeket lopott a Magic Mountainban – mondta Laura Lipp –, ő meg a dilinyós férje.

Kezét sem használva úgy dobálta hajának fényes leplét, mintha azt elektromos áram kötötte volna össze teste többi részével.

– Elmondta nekem, hogy csinálták. Az emberek bíztak benne meg a férjében, mert mindketten öregek voltak. Tudod, aranyos, kedves idősebb emberek, és egy anyával előfordul, hogy a két gyereke háromfelé fut, és akkor nyomába ered az egyiknek, és az idős hölgy – akivel együtt celláztam a Kaliforniai Női Börtönben, és elmesélte az egész sztorit – épp ott üldögél és kötöget, és nyomban felajánlja, hogy figyel a gyerekre. Amint a szülő eltávolodott, a gyereket máris a mosdóba kísérték, késsel a nyakán. Ennek az öregasszonynak és a férjének kidolgozott módszere volt. A gyerekre pa-

róka és másik ruha került, majd ez a trükkös pár már ki is vonszolta a parkból.

– Ez borzalmas! – mondtam, és megpróbáltam anynyira elhúzódni tőle, amennyire csak a láncaim engedték.

Nekem is van gyerekem. Jackson.

Szeretem a fiamat, de igyekszem nem gondolni rá, mert olyankor csak még nehezebb minden.

Anyám egy német színésznő után nevezett el, aki egy tévéshow-ban megmondta egy bankrablónak, hogy teljesen odavan érte.

– Nagyon-nagyon! – mondta. – Nagyon tetszik nekem.

Ahogy a német színésznő, a rabló is interjúalany volt a talkshow-ban. Az interjúalanyok általában nem beszélnek keresztbe egymással, miközben a műsorvezető balján üldögélnek. Ahogy ment előre a műsor, ők ketten egyre külsőbb székekre tolódtak.

A *külsővel* kezd – mondta nekem valamelyik pöcsfej az ezüst evőeszköz használatáról. Odáig sose tanultam vagy gondolkoztam ilyesmiről. Fizetett nekem a randiért, és úgy érezte, nem kapja meg a pénze ellenértékét, hacsak nem próbál az est folyamán ezer apró módon megalázni. Éjjel, amikor elhagytam a hotelszobáját, magamhoz vettem egy bevásárlózacskót, ami az ajtó mellett hevert. Nem vette észre, gyaníthatóan

üzemszünetet tartott éberségből és alázásból, élvezkedve terült el az ágyon. A zacskó a Sakstól volt, az Ötödik sugárútról, és számos apróbb zacskót tartalmazott, mindegyikükben női ajándékokkal. Elképzeltem a feleségét. Slampos nő méregdrága ruhákban, amiket semmi pénzért föl nem vennék. Átvittem a táskát a hallon, aztán beraktam egy szemetesbe útban az autómhoz, amit a Mission sarkán parkoltam le egy garázsban, jó pár háztömbbel odébb, mert nem akartam, hogy a pasi bármit is tudjon rólam.